

SANT JOAN DEGOLLAT, L'OBLIDAT DE PUIG-REIG- EL BERGUEDÀ

Un relat de: [Antonio Mora Vergés](#)

L'havíem buscat el Joan Escoda Prats i l'Antonio Mora Vergés, quan tot just la primavera començava tímidament; en aquella ocasió ens rendíem davant l'absoluta manca d'informació sobre aquesta esglesiola.

<http://coneixercatalunya.blogspot.com/2011/03/sant-marc-de-la-serra-direna-o-de.html>

A les acaballes de l'estiu tornàvem a provar-ho, i aconseguíem finalment accedir-hi seguint aquestes indicacions : des de l'antiga carretera Manresa-Berga ; tot just superat el trencall del Guixaró , escassament a cinquanta metres , sense cap senyalització – com és mala costum d'aquestes terres - comença una pista que superant una forta pendent ens portarà fins a l'anomenada CASAGRAN.

Des d'aquesta casa se'ns fan visibles els trossos de l'espadanya que suportava la campana de Sant Joan Degollat; el camí per accedir-hi surt des del camp que hi ha davant la casa.

D'una extrema senzillesa, l'edifici d'una sola nau orientat a llevant i sense absis, aguanta els embats dels anys, protegit possiblement per l'oblit en que es troba.

Al mur de migdia – com pertocava, en aquelles èpoques en que s'havien d'aprofitar els recursos naturals - hi ha la porta d'entrada, està coberta amb el que sembla una planxa llautó, que malgrat el seu mal estat , protegeix encara la fusta; la portalada és de mig punt adovellada i coberta amb una arquivolta de dovelles més petites.

Ens expliquen del seu interior – al que no podem accedir - que està cobert amb volta de pedra, i forma un arc un xic ovalat, tot i que la volta és una mica apuntada. El terra és de cairons. Exteriorment la teulada és de teula àrab.

Eclesiàsticament Sant Joan Degollat va ser sempre sufragània de Sant Martí de Puig-Reig.

En els primers anys del segle XX , va desaparèixer – no per tothom - un retaule dedicat a Sant Joan; no hem trobat enlloc cap referència al seu autor, i/o a la seva antiguitat.

Costa d'imaginar-se com era el paisatge, quan es va aixecar – possiblement ben entrar el segle XIII – aquesta esglésiola; avui veiem únicament herba, matolls, esbarzers, i una vegetació que ens recorda les garrigues, on els pins són l'excepció, malgrat trobar-nos al costat del Llobregat.

Retratem des de tots els angles Sant Joan Degollat; ens temem que malgrat la perfecció dels seus carreus – o

potser per això mateix – el seu declivi s'acceleri en els propers anys. En un país empobrit per l'estultícia i la corrupció, el patrimoni cultural, tornarà dissortadament a tenir consideració de - matèria primera – per a fer diners.